

Samosestavující se nanotechnologie existuje již minimálně od roku 2001 pod názvem „liquid computing“... používá se právě tato technologie ve vakcínách proti covidu?

- CZ24 News | 1. ledna 2023

Harvard Magazine ve svém vydání z listopadu a prosince 2001 zveřejnil [studii](#) nazvanou „Liquid Computing“, která přinesla tehdy zcela novou technologii, pomocí které se nanočástice dokázaly samy sestavit do formy mikropočítače, přitom ale byly „rozpuštěny“ v kapalině. Je tato technologie tajnou ingrediencí Covid „vakcín“? Vše nasvědčuje tomu, že nejspíš ano. Článek od Ethana Huffa zveřejnil web chemicalviolence.com, kromě něj jsem čerpala přímo z *Harvard Magazine*, z listopadu-prosince 2001. Podotýkám, že *Harvard Magazine* je mainstreamovým oficiálním magazínem Harvardské univerzity (nezávislým zdrojem zpráv z Harvardu) již od roku 1898. Rozhodně tedy nejde o žádný „konspirativní“ či alternativní zpravodajský zdroj.

Tuto technologii nevyvinul nikdo jiný než Charles Lieber, který byl počátkem roku 2020 na začátku plandemie koronaviru ve Wu-chanu (Covid-19) ještě společně s dalšími dvěma čínskými státními příslušníky obviněn z napomáhání Čínské lidové republiky při vývoji biologických zbraní a to právě ve Wu-chanu.

Lieber byl v prosinci 2021 odsouzen za šest trestných činů souvisejících s příjmem milionů dolarů na financování výzkumu v Číně. Začátkem února 2022 sice podal návrh na zproštění obžaloby nebo na nový proces, ale bylo to soudem zamítnuto. Datum jeho odsouzení je nyní naplánováno na 1. ledna 2023.

Před touto kauzou však *Harvard Magazine* chválil Liebera za to, že vyvinul něco, co bylo pro nás všechny naprosto neznámé a to až do „vakcinace v rámci operace Warp Speed“, ale přitom to zjevně existuje již více než dvě desetiletí. Stručně řečeno, vypadá to, že Lieberova dvě desetiletí stará technologie konečně našla své využití (nejspíš pod patronátem DARPA) právě ve „vakcínách“ na covid. (Související: Podívejte se také na [předchozí zprávy](#) na *Natural News* dokazující přítomnost toho, co se zdá být jakýmsi samosestavujícími se mikročásticemi zvláštní „nano-chobotnice“ nalezené uvnitř injekcí s očkovací látkou na covid.)

Harvard Magazine tehdy napsal toto:

Představte si počítač umístěný v baňce s kapalinou, který se sám sestaví, když se tato kapalina nalije na pracovní plochu. Zní to jako sci-fi? Hyman, profesor chemie Charles Lieber, to ale dělá ve své laboratoři, kde jeho výzkumníci již dokázali vytvořit malé logické obvody a taky paměť – tedy vlastně dvě hlavní součásti počítače – právě tímto způsobem. A tyto obvody jsou opravdu *malé*, mají velikost jen několika atomů napříč.

Lieber a jeho tým chemiků nejspíš skutečně doběhli do cíle v oblasti okolo mikroelektronického průmyslu na bázi křemíku, který posledních 35 let vyrábí tranzistory – tedy drobné spínače, které lze

zapínat nebo vypínat – exponenciálně stále menších, a to zhruba každých 18 let. Lieberovi to trvalo pouze 24 měsíců. Emeritní předseda představenstva společnosti Intel Gordon Moore pozoroval toto zdvojnásobení výpočetní kapacity již v roce 1965 a jeho pozorování se pak dokonce kodifikovalo jako „Moorův zákon“. Lieber však říká, že „neustále pokračující zmenšování se nakonec stává problematické z hlediska toho, jak toho dosáhnout.“ Vědci předpokládají, že již někdy mezi lety 2012 a 2017 dosáhneme limitů naší schopnosti vytvářet křemíkové čipy pomocí standardních metod výrobních linek.

Výrobci dnes totiž vytvářejí mikroelektronické obvody buď nanášením křemíku na povrch, nebo jeho leptáním (například kyselinou). Ale stejně jako kov který zreziví „je trochu drsný,“ říká Lieber, tak i současné metody při práci s křemíkem zanechávají drsné povrchy, které v nanometrovém měřítku (nanometr je jedna miliardtina metru neboli stotisícina šířky lidského vlasu), tvoří stále větší množství drobných drátků, které pak tvoří tyto obvody. „V konečném důsledku proto nemůžete tyto metody používat,“ říká, „protože všechny věci budou v malém měřítku velmi nejednotné. Čím menší budou obvody, tím více nedokonalostí ve výrobním procesu začne hrát v roli v jejich výkonu. .“

Lieberova velmi odlišná filozofie v přístupu k nanotechnologii, který je založen na principu „shora dolů“ což v tomto odvětví znamená, že berete velké věci a zmenšujete je. „Způsobem, který ale skutečně změní jejich budoucnost,“ říká, „je zvolit úplně jiný přístup: stavět ty věci naopak zdola nahoru.“ Dokázal to tím, že začal s těmi vůbec nejmenšími stavebními bloky – dráty o průměru pouze tři nanometry, které ale lze vyrobit relativně levně, v podstatě na pracovním stole se zařízením v hodnotě pouze několika tisíc dolarů.

Lieber vyrábí stavební kameny pomocí katalyzátoru, který podporuje růst nanodrátků pouze jedním směrem. Klíčovou charakteristikou procesu, který vyvinul, je to, že umožňuje připravit nanodrátky prakticky jakýkoliv „vlastností“ (tj. se specifickými vodivými vlastnostmi). Míchání a sladění různých vlastností pak může vést k různým typům zařízení. Zařízení jsou vyrobena stejně jednoduchým způsobem: alkoholový roztok se specifickou vlastností nanovlákn se nalije drážkovaným kanálem v polymerovém bloku, aby se tím vytvořila řada paralelních drátů. Další sadu drátů lze položit kolmo k prvnímu jednoduše otočením přístroje o 90 stupňů. Jeho laboratoř již dokázala vyrobit tranzistor o průměru pouhých 10 atomů.

Potenciální aplikace v mikroelektronice je zřejmá: malá velikost těchto stavebních bloků umožňuje dosažení vyšší hustoty tranzistorů, což by mohlo vést, alespoň v principu, k mnohem integrovanějším a hlavně i výkonnějším počítačům. Za 10 nebo 20 let tedy už možná nebude potřeba pevných disků, protože polovodičové paměti by mohly uložit stejně tolik dat. Nanodrátové počítače budoucnosti se budou zcela lišit od těch, které používáme dnes, protože budou vyžadovat nové druhy počítačové architektury a softwaru. Nakonec tou nejúžasnější věcí na nanotechnologiích není ten samotný výkon, který by takový počítač mohl poskytnout, říká Lieber, ale spíše skutečnost, že „získáte zásadně nové vlastnosti, které si při práci s konvenčními materiály ani nedokážete představit, když je pouze zmenšujete. .“

Například u velmi malých objektů je poměr plochy povrchu k vnitřnímu objemu mnohem větší. „Věci, které se dějí na povrchu, proto mohou ovlivnit celou strukturu,“ říká Lieber. I když to může elektrotechnik považovat za problém, je to naopak vlastnost, kterou lze s výhodou využít. „Normálně by molekula, která se váže na povrch tranzistoru, neměla žádný velký účinek,“ vysvětluje, „ale představte si, že protein s elektrickým nábojem se dostane k něčemu tak velmi malému, kde je jeho povrch velkou složkou. toto nabitě tělo se nastartuje a biologicky nebo chemicky přepne tranzistor. V podstatě tak můžete elektricky detekovat, kdy tam máte protein, nukleovou kyselinu nebo cokoli jiného.“ To, co jste právě vytvořili, je senzor.

Lieber proto nyní pracuje na „proof of concept“ pro National Cancer Institute, který bude pracovat

na využití nanovláknových senzorů pro včasnou detekci rakoviny prostaty. V zásadě byste si mohli navrhnout čip o velikosti jeden centimetr čtvereční, který by dokázal detekovat miliardu věcí současně, dokonce i jednotlivé variace v DNA jednotlivce. A jeden jeho vysokoškolský student posouvá tuto myšlenku ještě dále v syntetické biologii a pracuje již na vytvoření biologického výpočetního rozhraní.

Další neobvyklou vlastností těchto Lieberových nanodrátků je jejich tzv. balistická vodivost – to znamená, že když do takového systému zavedete elektron, tak projde vodičem bez ztráty energie. Tato vlastnost by mohla pomoci snížit zahřívání, ke kterému dochází, když elektrony proudí normálními dráty – což je vážný problém ve vysoce integrované elektronice. Jeden z Lieberových postgraduálních studentů zkombinoval nanodrátky k vytvoření světelných zdrojů a detektorů. To by umožnilo vznik optického obvodu – „světlo je vždy mnohem rychlejší než elektrony,“ říká Lieber – který lze integrovat do počítače na bázi nanodrátků. „Kdo ví?“ říká. „To může být způsob, jak umožnit vznik nového konceptu kvantových počítačů.“

V klasických počítačích musí být tranzistory nebo bity buď zapnuté nebo vypnuté, tedy nastaveny na jedničku nebo na nulu. Ale v kvantovém počítači jsou bity *současně* jedna i nula. Tomu se říká superpozice. Světlo projevuje tuto vlastnost v tom smyslu, že je zároveň vlnou i částicí: je vlnou nebo druhem superpozice, dokud není detekováno; a v tu chvíli se z něj stane částice, jediný foton na jediném místě. Superpozice teoreticky umožňuje kvantovým počítačům řešit složité algoritmy (jako jsou ty používané v kryptografii), které by konvenční počítač vůbec nemohl zvládnout. Možná došel čas na nové motto: Mysli v malém. Ale *opravdu* malém.

Kolik Lieberovy práce bylo začleněno do očkování proti covidu?

Harvard Magazine poukázal na to, že Lieberova práce byla v přímém rozporu s prací jiných vědců v oblasti nanotechnologií. Místo toho, aby použil dosud běžný přístup shora dolů, nebo-li vzal něco velkého a zmenšil to, tak použil Lieber přístup opačný, tedy zdola nahoru, nebo-li vzal naopak něco velmi malého a zvětšil to.

Pomocí drátů o průměru pouhých tří nanometrů byl Lieber schopen vyrobit „relativně levně“, pouze pomocí „zařízení v hodnotě několika tisíc dolarů“ plošné spoje nano velikosti, které se po ponoření do kapaliny a následného nalití na pracovní plochu zformovaly automaticky do počítače.

„Zní vám to jako naprosté sci-fi?“ zeptal se tehdy *Harvard Magazine*.

Lieber vyvinul nanodrátkovou strukturu schopnou vytvořit prakticky jakoukoli „strukturu“, což znamená, že byl již tehdy schopen vyrobit různé samosestavující nanovláknové počítače s použitím různých kapalných roztoků.

„Potenciální aplikace této technologie v mikroelektronice je zřejmá: malá velikost těchto stavebních bloků umožňuje vznik vyšší hustoty tranzistorů, což by mohlo vést, alespoň tedy v principu, k více integrovaným a mnohem výkonnějším počítačům,“ vysvětlil *Harvard Magazine*.

„Za 10 nebo 20 let už možná nebude vůbec potřeba pevných disků, protože do malé SSD paměti by se dalo uložit stejně tolik dat.“

Ukázalo se, že měli ve všem pravdu: nyní máme paměťové jednotky SSD přesně podle předpovědi. Máme ale také ty nové mRNA „vakcíny“, o kterých se mnozí nezávislí výzkumníci dnes oprávněně domnívají, že obsahují právě tyto samo se sestavující nanodrátky a mikroskopické

počítačové čipy, které tehdy Lieber, nebo některý z jeho studentů pravděpodobně pomohl vyvinout.

Je tedy docela dost dobře možné, dokonce značně pravděpodobné, že tato Lieberova dvacet let stará nano-technologie je právě to, co se používá ve vakcínách při očkování proti Covidu k samo sestavení se malých nano počítačů v tělech „plně očkovaných“ lidí? Lieber totiž, jak jste si jistě všimli, navíc již v roce 2001 prohlásil, že vývoj nanotechnologií umožňuje vytvoření látek „zásadně nových vlastností, které si zatím ani nedokážete představit, když nakládáte pouze s konvenčními materiály při jejich záměrném zmenšování“.

Takže to vypadá, že dílky globalistického puzzle „total control“ jehož jsou „covidové vakcíny“ nedílnou součástí, nám do sebe pěkně zapadají a že se další „konspirace“ mediální alternativy stávají krutou realitou našich životů. Že speciální vojenská operace Covid 19 je skutečně pokusem připojit celé lidstvo na wi-fi. Očipovat ho vakcínami a totálně zotročit. Dát zločineckým a psychopatickým vládám dokonalý ovladač armády poslušných biorobotů vytvořených pomocí vakcíny z vlastních spoluobčanů. A smysl rázem dávají i podivná a zlověstná slova globalistického superfašisty z WEF Klause Schwaba o tom, že do roku 2030 to sviinstvo v sobě bude mít každý nebo bude mrtvý. A perfektně sem zapadají všechny ty Gatesovi patenty ohledně „digitalizace“ lidského těla a taky do toho zapadá ta neuvěřitelná rychlost s jakou mi YouTube vymazalo video o Internetu těl.

AUTOR: Jonathan Shaw

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Myšpule/myspulesvet.org